

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Оканева Вадима Ігоровича про офіційне тлумачення положень пункту 3 частини першої статті 3 Закону України “Про громадянство України”, пунктів 7, 13, 14 Порядку провадження за заявами і поданнями з питань громадянства України та виконання прийнятих рішень

м. К и ї в
15 січня 2004 року
№ 2-у/2004

Справа № 2-3/2004

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Шаповала Володимира Миколайовича — головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни — суддя-доповідач,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження за конституційним зверненням громадянина Оканева Вадима Ігоровича про офіційне тлумачення положень пункту 3 частини першої статті 3 Закону України “Про громадянство України” від 18 січня 2001 року № 2235–III (Відомості Верховної Ради України,

2001 р., № 13, ст. 65), пунктів 7, 13, 14 Порядку провадження за заявами і поданнями з питань громадянства України та виконання прийнятих рішень, затвердженого Указом Президента України від 27 березня 2001 року № 215/2001.

Заслухавши суддю-доповідача Малинникову Л.Ф. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Оканев В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень пункту 3 частини першої статті 3 Закону України “Про громадянство України”, пунктів 7, 13, 14 Порядку провадження за заявами і поданнями з питань громадянства України та виконання прийнятих рішень, затвердженого Указом Президента України від 27 березня 2001 року (далі – Порядок).

Згідно з положенням пункту 3 частини першої статті 3 Закону України “Про громадянство України” особи, які прибули в Україну на постійне проживання після 13 листопада 1991 року і яким у паспорті громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року органами внутрішніх справ України внесено напис “громадянин України”, а також діти таких осіб, які прибули разом з батьками в Україну, якщо на момент прибуття в Україну вони не досягли повноліття, є громадянами України.

У пункті 7 Порядку визначено, що встановлення належності до громадянства України стосується громадян колишнього СРСР, які не одержали паспорт громадянина України або паспорт громадянина України для виїзду за кордон та не мають у паспортах громадянина колишнього СРСР відмітки про прописку, що підтверджує факт їхнього постійного проживання на території України за станом на 24 серпня 1991 року або проживання на території України за станом на 13 листопада 1991 року (підпункт “а”), та дітей осіб, зазначених у підпункті “а” (підпункт “б”).

У пунктах 13, 14 Порядку визначено перелік документів, що подаються для встановлення належності до громадянства України відповідно особою та повнолітньою особою, яка у неповнолітньому віці разом зі своїми батьками (одним із них) після 13 листопада 1991 року прибула на постійне проживання в Україну.

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень Закону України “Про громадянство України”, а також Порядку громадянин Оканев В.І. обґрунтовує тим, що посадові особи Баглійського районного відділу та Дніпродзержинського міського управління Міністерства внутрішніх справ України у

Дніпропетровській області при розгляді його питання з приводу обміну паспорта неправильно застосували положення пункту 3 частини першої статті 3 Закону України “Про громадянство України” та пунктів 7, 13, 14 Порядку. Він вважає, що рішеннями судових органів його права не захищені, оскільки подана ним скарга на дії посадових осіб відповідних органів внутрішніх справ України залишена без задоволення Баглійським районним судом міста Дніпродзержинська, з чим погодились суди вищих інстанцій.

Враховуючи наведене, суб’єкт права на конституційне звернення просить роз’яснити, чи підтверджує його належність до громадянства України наявність у нього паспорта громадянина колишнього Союзу РСР зразка 1974 року, в якому написи “СРСР”, “Союзу Радянських Соціалістичних Республік” замінено відповідно словами “Україна”, “України”.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 6 листопада 2003 року відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про конституційний Суд України”, та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України відповідно до статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Із матеріалів, долучених до конституційного звернення, вбачається, що Оканєв В.І., який народився 26 серпня 1978 року в місті Джамбул Казахської РСР, прибув в Україну разом з батьками у липні 1993 року. Його батько – українець за походженням (народився в Україні). Після досягнення 16 років Оканєв В.І. у 1995 році отримав паспорт з написом “громадянин України” з використанням бланка паспорта громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року. Цей паспорт втратив чинність 1 вересня 2002 року, оскільки заявник у визначений Кабінетом Міністрів України строк не обміняв його на паспорт громадянина України.

У конституційному зверненні Оканєв В.І. зазначив, що у жовтні 2002 року (згідно з поданою заявою стосовно обміну паспорта) він

отримав паспорт громадянина України лише після подання заяви про встановлення належності до громадянства України, хоча набув це громадянство ще у 1995 році. Як йому було роз'яснено, це відповідає пунктам 13, 14 Порядку, якими визначено перелік документів, що подаються у таких випадках.

Автор звернення не погоджується із застосуванням до нього положень цього Порядку органами внутрішніх справ України.

Отже, фактично Оканев В.І. посилається на неправомірність дій посадових осіб органів внутрішніх справ України, які, на його думку, неправильно і необгрунтовано застосували положення пункту 3 частини першої статті 3 Закону України "Про громадянство України" і відповідні положення пунктів 7, 13, 14 Порядку.

4. Конституційний Суд України відповідно до статті 14 Закону України "Про Конституційний Суд України" не вирішує питань, віднесених до компетенції судів загальної юрисдикції, зокрема не розглядає скарг на дії посадових та службових осіб.

У долучених до конституційного звернення матеріалах відсутні дані про наявність неоднозначного застосування вказаного положення Закону України "Про громадянство України" судами або іншими органами державної влади в контексті статті 94 Закону України "Про Конституційний Суд України". Така неоднозначність за приписами цієї статті є підставою для конституційного звернення.

Оскільки конституційне звернення стосовно тлумачення положень пункту 3 частини першої статті 3 Закону України "Про громадянство України" не відповідає вимогам пункту 4 частини другої статті 39 Закону України "Про Конституційний Суд України", тобто не містить правового обгрунтування щодо необхідності офіційного тлумачення цих положень, Конституційний Суд України вважає, що у відкритті конституційного провадження в цій частині слід відмовити за пунктом 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України".

Що стосується конституційного звернення в частині тлумачення положень пунктів 7, 13, 14 Порядку, то Конституційний Суд України відповідно до статті 150 Конституції України, пункту 4 статті 13 Закону України "Про Конституційний Суд України" дає офіційне тлумачення Конституції та законів України і не уповноважений тлумачити інші нормативно-правові акти, в тому числі затверджені указами Президента України.

Тому порушене у конституційному зверненні питання про офіційне тлумачення положень пунктів 7, 13, 14 Порядку непідвідомче Конституційному Суду України згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України".

Виходячи з викладеного та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 13, 42, 45, 50, 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина України Оканева Вадима Ігоровича про офіційне тлумачення положень пункту 3 частини першої статті 3 Закону України "Про громадянство України" від 18 січня 2001 року, пунктів 7, 13, 14 Порядку провадження за заявами і поданнями з питань громадянства України та виконання прийнятих рішень, затвердженого Указом Президента України від 27 березня 2001 року, на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України", та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскаржена.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

